

Umberto Eco

Filename: nenavadni kabinet doktorja Deeja

Že dolgo je, kar sem pozabil, da sem Talbot. Vsaj odkar sem se odločil imenovati se Kelley. V bistvu sem samo ponaredil dokument, saj to počnejo vsi. Kraljični možje so neusmiljeni. Da bi pokrili svoja uboga odrezana ušesa, sem prisiljen nositi to črno čepico in vsi so začeli šušljati, da sem čarovnik. In tako bodi. Doktor Dee zaradi teh govoric uspeva.

Šel sem ga poiskat v Mortlake, preučeval je nek star zemljevid. Bil je nedoločen, diaboličen starec. Temen lesk v njegovih osušenih očeh, koščena roka, ki je gladila kozjo bradico.

»To je rokopis Rogerja Bacona,« mi je rekel, »posodil mi ga je cesar Rudolf II. Poznate Prago? Svetujem vam, da jo obiščete. Morda boste našli kaj, kar bo spremenilo vaše življenje. Tabula locorum rerum et thesaurorum absconditorum Menabani...«

Kradoma sem si ogledal delček napisa, na katerem je doktor preizkušal neko tajno abecedo. Ampak takoj je skrnil rokopis pod kup drugih orumenelih listov. Živeti v dobi in v krajih, kjer je vsak list, pa četudi je ravnokar prišel iz papirnice, orumenel.

Doktorju Deeju sem pokazal neke svoje poizkuse, predvsem pesmi o Dark Lady. Najsvetlejša podoba moje mladosti, mračna, ker so jo posrkale sence časa in jo odtrgale od mene. In eno od mojih tragičnih predlog, zgodbo Jima iz Canape, ki se za sirom Walterjem Raleighom vrača v Anglijo in najde svojega očeta mrtvega, ker ga je ubil njegov incestuozni brat.

»Sposobni ste Kelley,« mi je rekel Dee. »In denar potrebujete. Je nek mladenič, nezakonski sin, ne morete si niti predstavljati čigav, ki bi rad, da ga slavijo in častijo. Ni preveč nadarjen, vi boste njegova skrivna duša. Pišite in živite v senci njegove slave, samo vi in jaz bova vedela, da je vaša, Kelley.«

In tako že leta sestavljam zgodbe, ki za kraljico in vso Anglijo izhajajo pod imenom tega bledega mladeniča. If I have seen further it is by standing on ye sholders of a Dwarf. Imel sem trideset let in nikomur ne dovolim trditve, da je to najlepše obdobje v življenju.

»William,« sem mu rekel, »pusti si rasti lase čez ušesa, lepo se ti bo podalo.« Imel sem načrt (da bi se izdajal zanj?).

Ali lahko živiš, če sovražiš tisto, kar si v resnici? That sweet thief which sourly robs from me. »Pomiri se Kelley,« mi je rekel Dee, »rasti v senci je privilegij tistih, ki se pripravljajo, da bodo zavzeli svet. Keepe a Lowe Profyle. William bo eden od naših obrazov.« Potem me je seznanil — oh, samo po koscih — z Vesoljno zaroto. Skrivnost Templarjev! »Prizorišče?« sem vprašal. »Ye Globe.«

Dolgo sem hodil spat zgodaj, ampak nekega večera, opolnoči, sem pobrskal po Deejevi skrinji, odkril sem formule, hotel sem poklicati angele, tako kot to počne on v nočeh polne lune. Dee me je našel vznak v središču obroča makrokozmosa, kot da bi me pretepli z bičem. S Salomonovim pentaklom na čelu. Sedaj si moram potiskati kapo še bolj na oči.

»Ne veš še, kako se to počne,« mi je rekel Dee. »Pazi se, ali pa ti bom dal odrezati še nos.« I will show you Fear in a Handful of Dust...

Dvignil je koščeno roko in izrekel strašno besedo: Garamond! Zadržal sem, kako me žge nekakšen notranji ogenj. Pobegnul sem (v noč).

Pripetilo se je nekega leta, ko mi je Dee oprostil in mi posvetil svojo četrto Knjigo skrivnosti, »post reconciliationem kellianam«.

Tistega poletja sem bil plen namišljene jeze. Dee me je poklical v Mortlake, bili smo jaz, William, Spenser in mlad aristokrat z nemirnim pogledom, Francis Bacon. He had a delicate, lively, hazel Eie. Doctor Dee told me it was like the Eie of a Viper. Dee nas je seznanil z delom vesoljne zarote. V Parizu se je bilo treba sestati s francoskim krilom Templarjev in sestaviti skupaj dva dela istega načrta. Šla naj bi Dee In Spenser v spremstvu Pedra Nuneza. Meni in Baconu je zaupal neke dokumente, za katere sva morala priseči, da jih bova odprla samo v primeru, če se oni ne bodo vrnili.

Vrnili so se, drug drugega obkladajoč z žalitvami. »Ni mogoče,« je rekel Dee, »načrt je matematičen, poseduje astralno popolnost moje Manos ieroglyphica. Morali bi se srečati, bilo je Šentjanževo.«

Sovražim, če me podcenjujejo. Rekel sem: »Naše ali njihovo Šentjanževo?«

Dee se je udaril po čelu in začel besno preklinjati. »Oh,« je dejal, »from what power hast thou this powerful might?« Bledi William si je zabeležil stavek, ta strahopetni plagiator. Dee je mrzlično pregledoval koledarje in astronomske tabele. »Pri Kristusu, kako sem bil lahko tako neumen?« Vpil je na Nuneza in Spenserja: »Ali moram prav na vse misliti jaz? Nesposobnež,« je ves vijoličast vpil na Nuneza. Potem pa še: »Amanasiel Zorobabel,« je vpil in Nunez je postal tak, kot da bi ga v trebuh zadela nevidna puščica; ves bled se je umaknil za nekaj korakov in se zgrudil na tla. »Bedak,« mu je rekel Dee.

Spenser je bil ves bled. Utrujeno je dejal: »Lahko bi nastavili vabo. Zaključujem neko pesnitev, alegorijo o vilinski kraljici, mislil sem vplesti še viteza Rožnega križa... Dovolite mi, da to napišem. Pravi templarji se bodo prepoznali, razumeli bodo, da mi vemo, in poskušali z nami stopiti v stik...«

»Poznam te,« mu je rekel Dee. »Preden boš napisal in preden bodo ljudje opazili tvojo pesnitev, bo minilo najmanj pet let. Ampak zamisel o vabi ni slaba.«

»Zakaj jih ne poiščete s pomočjo svojih angelov, doktor?« sem ga vprašal.

»Bedak,« je spet rekel, tokrat meni. »Ali nisi bral Tritemia? Angeli naslovljenca obsedejo pri razkritju besedila, če on tako zahteva. Moji angeli niso hitri sli. Francozi so izgubljeni. Vendar imam načrt. Vem, kako bi lahko našli koga iz nemške veje. Treba bi bilo iti v Prago.«

Zaslišali smo nekakšen hrup, vzdignila se je težka zavesa iz damasta, zagledali smo prozorno roko, potem se je prikazala Ona, druga Devica. »Veličanstvo,« smo dejali in pokleknili. »Dee,« je dejala Ona, »vse vem. Ne mislite si, da so moji predniki rešili Viteze zato, da bi jim prepustili nadvlado nad svetom. Zahtevam, vedite, zahtevam, da skrivnost na koncu postane last Krone.«

»Veličanstvo, skrivnost hočem dobiti, hočem jo za vsako ceno in predal jo bom Kroni. Našel bom še druge, ki jo poznajo, če je to najkrajša pot, a ko mi bodo zaupali vse, kar vedo, mi jih ne bo težko odstraniti, z bodalom ali strupom.«

Na obrazu deviške Kraljice se je zarisal srhljiv nasmeh. »Prav je tako, moj dobri Dee...«, je dejala. »Ne želim si veliko, samo Popolno moč. Če boste uspeli, dobite Podvezo. Ti, William,« in z opolzko nežnostjo se je obrnila proti malemu parazitu, »še eno Podvezo in še eno Zlato runo. Pojdi z mano.«

Zašepetal sem v Williamovo uho: »Perforce I am thine, and that is in me...« William se mi je zahvalil s pogledom, ki je izražal priliznjeno hvaležnost, in odšel za kraljico, ki je izginila za zaveso. Je tiens la reine!

Bil sem z Deejem v zlatem mestu. Hodila sva po ozkih in zaudarjajočih uličicah ne daleč od židovskega pokopališča in Dee mi je rekel, naj pazim: »Če se je razširila vest, da nismo dobili zveze,« je dejal, »druge skupine že poizvedujejo na svojo pest. Bojim se Židov, v Pragi imajo preveč agentov...«

Bilo je zvečer. Sneg se je modrikasto lesketal. Pred temnim vhom v judovsko četrt so čepele stopnice božičnega semnja. Sredi njih se je bleščal, prekrit z rdečim suknom in ožarjen od gorečih bakel, odprti oder marionetnega gledališča. Ampak takoj zatem, ko smo izginili pod kamnitim obokom in šli mimo bronastega vodnjaka, s ka-

terega so visele dolge ledene sveče, se je odprl še en prehod. Na starih vratih so zlate levje glave grizle v bakrene obroče. Rahlo vršenje je prešinilo zidovje, nerazložljiv hrup je hropel z nizkih streh in se tiho-tapil skozi žlebove. Hiše so izdajale svoje fantomsko življenje, okultne gospe življenja . . . Nek star oderuh, odet v izrabljeno duhovniško haljo, nas je skoraj oplazil, ko je šel mimo, in zdelo se mi je, da je šepetal: »Pazite se Athanasiusa Pernatha . . .« Dee je zašepetal: »Bojim se nekega drugega Athanasiusa . . .« In v trenutku smo bili v Uličici izdelovalcev zlata . . .

Tam se je nenadoma — in ušesa, ki jih nimam več, trepetajo ob spominu pod obrabljeno čepico — v mraku novega nepričakovanega prehoda pred nami pojavil velikán, odvratno sivo bitje z brezosebnim izrazom, s telesom, prevlečenim z nekakšno bronasto patino, oprt na grčasto in ukrivljeno palico iz belega lesa. Od njega se je širil močan vonj po sandalovini. Občutil sem smrtni strah, za hip ves otrpel zaradi bitja, ki mi je stalo nasproti. In nikakor nisem mogel odtrgati pogleda s prozorne, nejasne krogle, ki mu je obdajala rame; potem mi je s težavo uspelo pogledati roparski obraz egiptovskega ibisa in za njim še celo množico obrazov, zlih duhov moje domišljije in mojega spomina. Obrisi privida, ki so se zarezali v mrak prehoda, so se raztezali in krčili, kot da je počasna, rudninska sapa prešinila vso pojavo . . . In — o, groza — ob nogah, stapljajoč se z njimi, sem na snegu zagledal brezoblične ude, katerih sivo meso brez krvi se je zvijalo kot koncentrične otekline.

Ah, moji požrešni spomini . . .

»Golem,« je dejal Dee. Potem je proti nebu vzdignil obe roki in njegova črna sutana s širokimi rokavi je padla na tla, kot da bi hotela ustvariti cingulum, bojni kordon med zračnim položajem rok in površjem in globino zemlje. »Jezebel, Malkuth, Smoke Gets in Your Eyes!« je rekel. In Golem se je v trenutku razblinil kot peščen grad, ki ga razruši silovit veter, skoraj so nas oslepili delci njegovega glinastega telesa, ki so se kot atomi vrtnčili po zraku. Na koncu nam je ležal ob nogah kupček zoglenelega pepela. Dee se je sklonil, pobrskal po tistem prahu s svojimi koščnimi prsti, izvlekel ven ploščico in jo potem skrnil pod obleko.

V istem trenutku je iz mraka stopil stari rabin z zamaščeno čepico, zelo podobno moji. »Doktor Dee, če se ne motim,« je dejal. »Here Comes Everybody,« je ponižno odgovoril Dee, »Rabin Allevi. Kako me veseli, da vas vidim . . .« In drugi: »Ali ste morda videli neko bitje, ki je krožilo tod okoli?«

»Bitje?« je dejal Dee in se delal začudenega. »Kakšne vrste?«

»K vragu Dee,« je dejal Rabin Allevi. »Bil je moj Golem.«

»Vaš Golem? Nič ne vem o tem.«

»Pazite se, doktor Dee,« je jezno dejal Rabin Allevi. »Igra, ki jo igrate, presega vaše zmožnosti.«

»Ne vem, o čem govorite, Rabin Allevi,« je rekel Dee. »Tukaj smo zato, da bi vašemu cesarju pridelali kakšno unčo zlata. Nismo zaklinjevalci duhov za vsako rabo.«

»Vrnite mi vsaj ploščico,« je prosil Rabin Allevi.

»Kakšno ploščico?« je z vražjo nedolžnostjo vprašal Dee.

»Bodite prokleti, doktor Dee,« je rekel rabin. »In resnično vam povem, da ne boste ugledali novega stoletja.« Potem se je oddaljil v noč, šepetajoč mračne konzonante brez vokalov. Oh, Vražji in Sveti jezik!

Dee je bil bled v obraz, naslonjen na vlažen zid v prehodu. Lasje so mu padali na ogrinjalo kot kačja telesa. »Poznam Rabina Allevija,« je dejal. »Umrl bom 5. avgusta 1608 po gregorijanskem koledarju. Zato, Kelley, mi pomagajte, da uresničim svoj načrt. Vi ga boste morali izpeljati do konca. Golding pale streams with heavenly alchymy, zapomnite si.« Zapomnil sem si in William z menoj in proti meni.

Nič več ni rekel. Bleda megla, ki se je s hrbtom drgnila ob okna, in rumen dim, ki se je s hrbtom drgnil ob okna, sta z jezikom lizala vogale večera. Sedaj smo bili v drugi uličici. Belkast dim se je širil od tal z železnih mrež, za katerimi je bilo opaziti umazana stanovanja z nagnjenimi zidovi, stapljajočimi se s temačnimi sivinami... Zagledal sem postavo starca v obrabljenem plašču in s cilindrom na glavi, kako se je tipaje spuščal po nekem stopnišču (stopnice so bile seveda nenavadno pravokotne). Tudi Dee ga je videl: »Caligari!« je zaklical. »Tudi on tukaj, in v hiši Madame Sosostriis, The Famous Clairvoyante! Pohiteti moramo.«

Pospešili smo korak in prispeli do vrat neke koč, ki je stala ob nedoločno osvetljeni stezi, mrakobno židovski.

Potrkali smo in vrata so se čudežno odprla. Vstopili smo v prostran salon, okrašen s sedmeroramnimi svečniki, tetragrami in Davidovimi zvezdami. Ob vhodu so bile nagrmadene stare violine zamolke barve. Z visokega oboka je visel velik mumificiran krokodil in se v večerni sapici lahko zibal sem ter tja v medli svetlobi ene same bakle ali pa številnih ali pa nobene. Na koncu prostora, pred nekakšno zaveso ali baldahinom, pod katerim je stal tabernakel, smo v molitvi na kolenih zagledali Bedečega, kako je brez prestanka bogokletno šepetal dvainšedemdeset božjih imen. Zaradi nenavadnega bliska Nous sem vedel, da je to Heinrich Khunarth.

»Kaj hočete, Dee?« se je obrnil k nam in prekinil molitev. Bil je videti kot mogočen kuščar, iguana nedoločljive starosti.

»Khunarth,« je dejal Dee, »tretjega srečanja ni bilo.«

Khunarth je besno zaklel: »Lapis Exillis! In kaj potem?«

»Khunarth,« je rekel Dee, »vi bi lahko vrgli vabo in me spravili v stik z vejo nemških templarjev.«

»Poglejmo,« je rekel Khunarth. »Lahko vprašam Meierja, ki je v stiku z mnogimi ljudmi na dvoru. Vi pa mi boste povedali skrivnost Deviškega mleka, najskrivnostnejšega kotla filozofov.«

Dee se je nasmehnil — o, božanski nasmehek tega Modrijana! Potem se je sklonil kot v molitvi in polglasno zašepetal: »Kadar hočeš v vodi ali v Deviškem mleku raztopiti prečiščeno živo srebro, daj ga na tanko kovinsko ploščico čez kupčke in kupo z Rečjo, deloma strto v prah, ne pokrij je, ampak naredi tako, da bo topel zrak objel odkrito snov, pripravi ogenj iz treh vrst premoga in naj gori tri sončne dni, takrat ga snemi in ga dobro stri na finem marmorju, dokler ne bo postal čisto droben. Ko boš to storil, daj snov v stekleno retorto in jo destiliraj v Balneum Mariae nad kotlom, polnim vode, postavljeno tako, da se vodi ne bo približala za več kot dva prsta, temveč da bo visela v zraku, hkrati pa pod kotlom zakuri ogenj. Takrat, in šele takrat, čeprav se srebrna snov ne bo dotaknila vode, temveč bo v tem toplem in vlažnem trebuhu, se bo spremenila v vodo.«

»Mojster,« je rekel Khunarth, padel na kolena in začel poljubljati mršavo postavo in prosojno roko doktorja Deeja. »Mojster, tako bom napravil. Ti pa boš dobil tisto, kar hočeš. Zapomni si naslednji besedi: Roža in Križ. Še boš slišal zanju.«

Dee se je zavil v haljo. Iz nje so gledale samo njegove pretkane žareče oči. »Pojdimo Kelley,« je rekel. »Ta človek je sedaj naš. Ti pa, Khunarth, drži Golema daleč stran, dokler se ne vrnemo v London. Potem pa naj bo Praga ena sama grmada.«

Hotel se je oddaljiti. Khunarth se je priplazil in ga zagrabil za rob plašča. »Morda bo nekega dne k tebi prišel moški. Hotel bo pisati o tebi. Bodi mu prijatelj.«

»Daj mi moč,« je rekel Dee z nenavadnim izrazom na koščnem obrazu, »in tvoja sreča je gotova.«

Odšli smo. Nad Atlantikom se je nizek zračni pritisk pomikal proti vzhodu in se nad Rusijo sprostil.

»Pojdimo v Moskvo,« sem mu rekel.

»Ne,« je odvrnil, »vrnili se bomo v London.«

»V Moskvo, v Moskvo,« sem blazen šepetal. »Zapomni si Kelley, da tja ne boš šel nikoli. Pričakal te je Tower.«

— — —

Vrnili smo se v London. Doktor Dee je rekel: »Trudijo se, da bi Rešitev našli pred nami. Kelley, napiši za Williama nekaj... nekaj vražje žaljivega zanje.«

Pri vragu, tako sem storil in potem je William umazal besedilo in prestavil vse iz Prage v Benetke. Dee je pobesnel. Ampak blede, sluzasti William je vedel, da ga ščiti njegova kraljevska konkubina. To mu ni zadoščalo. Ko sem mu počasi prepuščal svoje najboljše so-

nete, me je z nesramnim pogledom spraševal o njej, o Tebi, my Dark Lady. Kakšna groza, slišati tvoje ime iz njegovih umazanih ust (nisem vedel, da jo je on iskal za Bacona). »Dovolj,« sem mu rekel, »dosti mi je tega, da v senci ustvarjam tvojo slavo. Piši sam v svojem imenu.«

»Ne morem,« mi je odvrnil s pogledom človeka, ki je videl duhove. »On mi ne pusti.«

»Kdo, Dee?«

»Ne, Verulam. Ali nisi opazil, da je on tisti, ki sedaj vodi igro? Prisilil me je, da mu pišem knjige, za katere bo potem trdil, da so njegove. Ali si razumel, Kelley, jaz sem pravi Bacon, zanamci pa tega ne bodo vedeli. Ah, zajedalec! Kako tega malopridneža sovražim!«

»Bacon je bednik, vendar je bister,« sem dejal, »zakaj ne piše sam?«

Nisem vedel, da nima časa. Razumel sem šele leta kasneje, ko so Nemčijo preplavili spisi o Rožnem križu. Takrat sem, ko sem povezal stavke in besede, ki so mu tu in tam ušli z jezika, spoznal, da je bil on pisec manifestov Rožnega križa. Pisal je pod lažnim imenom Johann Valentin Andreae!

Takrat še nisem vedel, za koga je pisal Andreae, ampak sedaj, iz teme te celice, v kateri životarim, bistrejši od don Isidora Parodija, sedaj vem. Povedal mi je Soapes, moj sojetnik, bivši portugalski templar: Andreae je pisal viteški roman za nekega Spanca, ki je medtem sam gnil v neki drugi ječi. Ne vem zakaj, ampak načrt je služil zloglasnemu Baconu, ki je hotel priti v zgodovino kot skrivni avtor dogodivščin viteza iz Manche in ki je prosil Andreaeja, naj na skrivnem sestavi delo, za katerega bi se sam kasneje pretvarjal, da je resnični skrivnostni avtor in bi potem lahko v senci užival (ampak zakaj, zakaj?) v zmagoslavju nekoga drugega.

Ampak zašel sem, zebe me v tej samici in palec me boli. V bleedi svetlobi umirajoče svetilke pišem zadnja dela, ki bodo izšla pod Williamovim imenom.

— — —

Doktor Dee je med umiranjem izdaval, luči, več luči, in prosil za zobotrebec. Potem je rekel: »Qualis Artifex Pereo!« Bacon ga je dal ubiti. Že pred leti, še preden je umrla kraljica, brez razuma in srca, ji je Verulam v nekem smislu sledil. Njene poteze so bile spremenjene. Podobna je bila okostnjaku. Na dan je pojedla samo košček belega kruha in juho iz cikoriije. Ob boku je nosila meč, ki ga je v trenutku besa divje zabadala v pregrinjala in baldahine, ki so zastirali njene prostore. (Kaj pa, če bi se za njimi kdo skrival? Ali tat, tat? Dobra zamisel, stari Kelley, moram si jo zabeležiti.) Ker je bila stara v takem stanju, je Baconu ni bilo težko prepričati, da je on sam William, njen pankrt, ko se ji je na kolenih priklonil, takrat že slep, prekrit z ovčjo kožo. Zlato runo! Govorili so, da se želi polastiti prestola, vendar sem

vedel, da si želi čisto nekaj drugega, pregled nad Načrtom. Takrat je postal vikont Saint Alban. In ker se je čutil močnega, je odstranil Deeja.

Kraljica je mrtva, živel kralj... Takrat sem postal nadležna priča. Pripravil mi je zasedo. Nekega večera, ko bi Dark Lady lahko postala moja in je plesala z menoj, izgubljena pod vplivom zelišč, ki so povzročala privide, ona večna Sophia, s svojim zgrbančenim obrazom stare kože... Vstopil je s četo oboroženih mož, oči mi je prekril z robcem, takoj mi je bilo jasno: vitriol! In smejala se je, Ona, kot se smeješ ti, Pin Ball Lady — oh maiden virtue rudely strumpeted, oh gilded honor shamefully misplac'd! — ko se te je dotikal s svojimi pogoltnimi rokami, ti pa si mu pravila Simon in ga poljubljala na levo brazgotino...

V Tower, v Tower, se je smejal Verulam. In od takrat zmrzujem tu, s to človeško mumijo, ki se ji pravi Soapes, in jetničarji me poznajo samo pod imenom Jim iz Canapa. Natančno in vestno sem študiral filozofijo, pravo in medicino, pa tudi teologijo. In sedaj sem tukaj, ubogi norec, vem pa toliko kot prej.

Kraljevo poroko z vitezi Rožnega križa, ki so se pomikali ob spremeljavi fanfar, sem lahko opazoval skozi strelno lino. Jaz bi moral biti med njimi in trobiti, Cecilia je to vedela, in že spet so mi odvzeli nagrado, cilj. Igral je William. Sam sem pisal v senci, zanj.

»Povedal ti bom, kako se maščuj,« mi je prišepnil Soapes in tistega dne se je izkazal za to, kar je v resnici bil, bonapartistični duhovnik, že stoletja zakopan v isto samico.

»Ali mi bo uspelo?« sem ga vprašal.

»If...« je začel odgovor. Potem je utihnil. Z žlico je trkal po steni v skrivnostni abecedi, za katero mi je zaupal, da jo je dobil od Tritemia, in začel oddajati sporočila nekemu v sosednji celici. Grofu Monsalvatu.

Minila so leta. Soapes ni nikoli prenehal trkati po steni. Sedaj vem, komu je trkal in s kakšnimi nameni. Imenuje se Noffo Dei. Dei (po kakšni skrivnostni kabali Dei in Dee zvenita tako podobno? Kdo je ovadil templarje?), ki ga je poučil Soapes, je ovadil Bacona. Ne vem, kaj je rekel, ampak pred dnevi so Verulama zaprli. Obdolžen sodomije zato, ker, tako so govorili (trepetam ob misli, da je res), ti, Dark Lady, Črna Marija druidov in templarjev, nisi bila nič drugega, nisi nič drugega kot večni androgin, ki je prišel iz učenih rok koga že, koga že? Sedaj, sedaj vem, iz rok tvojega ljubimca, grofa Saint Germaina! Ampak kdo je Saint Germain, če ne sam Bacon (koliko ve Soapes, ta temačni templar z mnogimi življenji...).

Verulam je prišel iz zapora. Monarha je pridobil za magijske veščine, William mi pravi, da sedaj preživlja noči ob Temzi, v Pilad's Pubu, in se igra s tistim nenavadnim strojem, ki ga je izumil neki Nolan, ki ga je dal kasneje v Rimu sežgati na grozljiv način, potem ko ga je privlekel v London, da bi mu izvlekel skrivnost, astralni stroj — požiralec brezobličnih sfer, ki neskončnim svetovom v lesku angelskih luči zadaja obscene udarce zmagovite pošasti z osramjem v zaboju, in ga je, da bi ponazoril razvrstitev teles v bivanju Dekanov in razumel skrivnosti njegove velike prenovitve in skrivnost same Atlantide, imenoval Gottlieb's, parodirajoč sveti jezik Manifestov, ki so jih pripisovali Andreaeju . . . Ah! sem vzkliknil (s'ecria-t-il), sedaj ko mi je srce vidno utripalo pod čipkami steznika, mi je bilo vse jasno, vendar prepozno in zaman: zato mi je ukradel trobento, amulet, talisman, kozmično vez, ki bi lahko vladala nad demoni. Kaj kuje v svoji Salomonovi hiši? Pozno je, ponavljam se, sedaj ima preveč moči.

Pravijo, da je Bacon mrtev. Soapes zagotavlja, da ni res. Nihče ni videl njegovega trupla. Pod lažnim imenom živi v bližini grofije Hesse, sedaj posvečen v največje skrivnosti in tako nesmrten, pripravljen vojevati svojo temno bitko za zmago Načrta v njegovem imenu in pod njegovim nadzorom.

Po tej domnevni smrti me je prišel obiskat William s svojim priliznjenim nasmeškom, ki ga rešetke niso uspele skriti. Vprašal me je, zakaj sem v 111. sonetu pisal o nekem Barvarju, citiral mi je verz: *To What It Works in, Like the Dyer's Hand . . .*

»Nikoli nisem napisal teh besed,« sem mu rekel. In res je . . . Jasno je, vpletel jih je Bacon, preden je izginil, da bi predal skrivnostni znak tistim, ki so potem morali sprejemati Saint Germana z dvora na dvor kot izvedenca za barve . . . Mislim, da se bo v prihodnosti potrudil prepričati ljudi, da je on tisti, ki je napisal Williamove tekste. Kako vse postane razvidno, če gledaš na stvari iz mračne ječe!

Where Art Thou, Muse, That Thou Forget's So Long? Utrujen sem, bolan. William pričakuje od mene novih snovi za svoje malopridne klovnovščine v Globu.

Soapes piše. Gledam mu čez ramena. Oblikuje nerazumljivo sporočilo: *Rivverun, past Eve and Adam's . . .* Skrije list, me pogleda, vidi, da sem bled kot duh, v mojih očeh vidi smrt. Prišepne mi: »Spočij se. Ne boj se. Bom jaz pisal zate.«

In tako je, krinka krinke. Jaz počasi ugašam, on pa mi jemlje še zadnjo svetlobo, svetlobo teme.

Prevedla Jana Pavlič